BROSCOIUL FERMECAT

BROSCOIUL FERMECAT

Design grafic şi ilustraţii : Zapp
Adaptarea basmelor : Robyn Bryant
Traducerea : Ileana Nereuţă

© 1997 Ovale Publications Inc.

278 Queen Street
Montreal, Canada H3C 2N8

Tipărit în China
Printed in China

OVALE

A fost odată o prințesă care îndrăgea nespus aurul şi mai presus de orice, o minge de aur cu care tare îi mai plăcea să se joace.

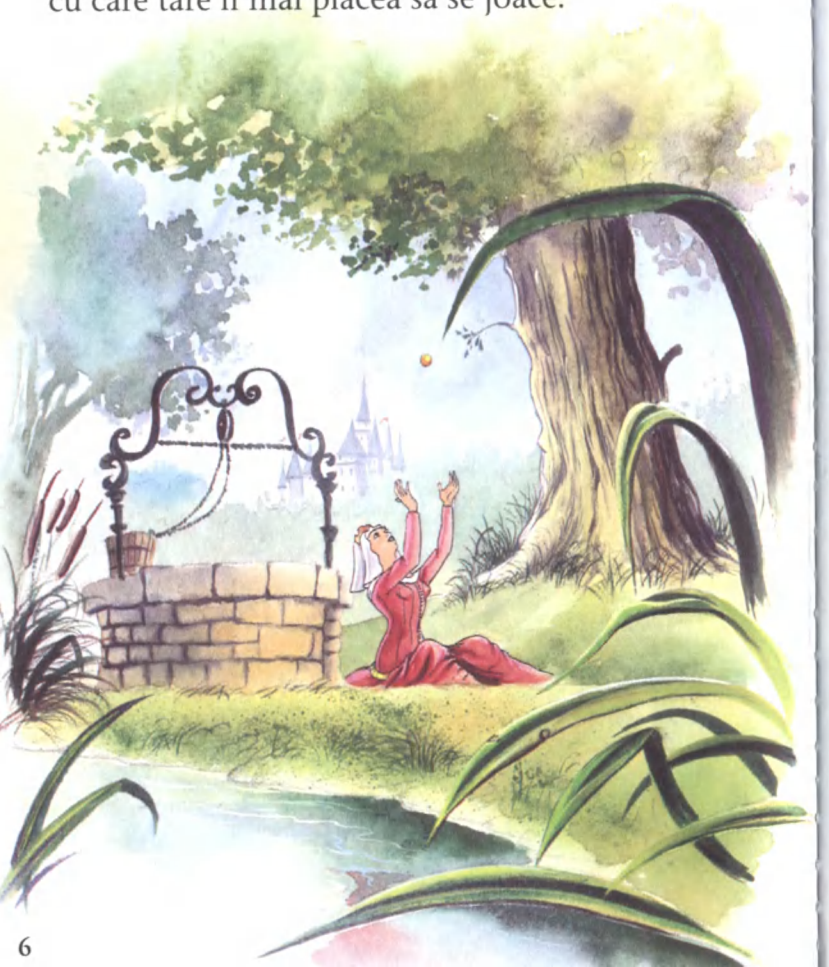

În zilele călduroase de vară, prințesei îi plăcea să se răcorească în apropierea unei fântâni părăsite din pădure, unde se juca aruncând mingea în aer.

Într-o zi, mingea îi scăpă din mână şi nimeri în fântână. Aceasta se vădi atât de adâncă, încât zadarnic încercă prințesa să-i zărească fundul.

– Vai mie! strigă ea mâhnită. Nici c-am s-o mai pot găsi vreodată!

Apoi începu să plângă.

Deodată auzi un glas :

– Ce ți s-a întâmplat, frumoasă prințesă?

Prințesa privi în jur, dar nu văzu decât un broscoi ițindu-şi capul buburos din apă.

– Tu ai vorbit? se miră tânăra fată. Dacă vrei să ştii, sunt mâhnită că mi-a căzut mingea de aur în fântână.

– Ce-mi dai dacă ți-o aduc înapoi? întrebă broscoiul.

– Orice îți dorești, broscoiule! Ce-ai zice de giuvaerurile mele? îi răspunse prințesa, întinzându-i șiragul său de perle. Sau poate ai vrea coroana mea de aur?

– Ce să fac eu cu coroana? răspunse broscoiul. Îți aduc mingea dacă făgăduiești să-mi fii prietenă și să mă primești să mănânc la masa ta și să dorm în casa ta.

– Mă învoiesc, spuse prințesa.

Dar, în sinea ei, îşi râse de asemenea prostie.

Broscoiul sări în fântână şi se întoarse curând cu mingea de aur în gură.

Nici nu o puse însă bine la picioarele prințesei, că aceasta o ridică de jos şi o luă la fugă.

– Aşteaptă! strigă broscoiul după ea. Mergi mult prea repede pentru mine!

Dar fata se prefăcu că nu-l aude.

Prințesa uită repede întâmplarea cu broscoiul. A doua zi însă, pe când lua masa, auzi un zgomot ciudat şi nişte pleoscăituri care păreau că vin dinspre treptele palatului şi se îndreaptă spre sala de masă.

— Prințesă, deschide uşa! se auzi apoi un glas.

Curioasă, prințesa alergă să deschidă. Dar când dădu cu ochii de broscoiul cel urât, şiroind de apă în prag, îi trânti uşa în nas.

Văzându-i tulburarea, regele înțelese că se petrecea ceva neobișnuit.

— Nu cumva era vreun uriaș care voia să te răpească? întrebă el.

— Nu, tată, răspunse prințesa. Nu era decât un nesuferit de broscoi buburos.

— Și ce vroia broscoiul? se interesă regele.

Prințesa se văzu silită să-i povestească tatălui toată întâmplarea.

Broscoiul bătu din nou în ușă, cu și mai mare înverșunare.

– Dă-mi drumul înăuntru, prințesă! o rugă el. Sau ți-ai uitat făgăduiala făcută în pădure, la fântână?

– Dacă ai făcut o învoială, fiica mea, spuse regele, trebuie să te ții de ea. Deschide-i uşa!

Nemulțumită, prințesa deschise uşa. Broscoiul o urmă până la masă şi îi ceru :

– Aşează-mă alături de tine!

– Ce prostie mai e şi asta?! răspunse prințesa.

Tatăl său, regele, îi aruncă o asemenea privire, încât tânăra fată îl aşeză de îndată pe broscoi pe un scaun.

Cum scaunul nu era destul de înalt, broscoiul ceru să fie urcat pe masă.

– Împinge farfuria de aur mai aproape ca să putem împărți bucatele, ceru acesta de cum se văzu pe masă.

Prințesa împinse farfuria aproape de broscoi, dar nu mai putu să se atingă de bucate.

După ce mâncă pe săturate, broscoiul zise :

— Sunt frânt de oboseală! Du-mă sus la culcare, în odaia ta.

La gândul de a împărți odaia cu broscoiul cel nesuferit, cu piele rece şi umedă, pe prințesă o podidi plânsul.

— Haide, fata mea, spuse regele. Nu-i frumos să-ntorci spatele cuiva care te-a ajutat la nevoie.

– Prea bine, tată! răspunse prințesa ridicându-l pe broscoi cu vârful degetelor.

Odată ajunși în odaie, prințesa puse broscoiul pe podea, în colțul cel mai îndepărtat.

Îndată însă broscoiul ajunse la picioarele patului.

– Și eu sunt ostenit, zise el. Urcă-mă lângă tine că de nu, te spun tatălui tău.

Prințesa îl puse pe broscoi în patul alăturat, aşezându-i o pernă moale sub cap.

Dar pe când se pregătea din nou de culcare, spre mirarea ei, îl auzi pe broscoi plângând încet, cu suspine.

— Acum ce mai e, broscoi mic? se îngrijoră prințesa.

— Tot ce-am dorit a fost să fim prieteni, răspunse broscoiul printre suspine. Dar văd eu bine că nu-ți plac câtuşi de puțin! Aş face mai bine să mă întorc la fântână.

Înduioşată, prinţesa se aşează alături de broscoi.

— Voi fi prietena ta, spuse ea din tot sufletul.

Apoi îl sărută pe broscoi pe obraz.

Pe dată, broscoiul se preschimbă într-un prinţ tânăr şi foarte chipeş. Prinţesa mai să nu-şi creadă ochilor de bucurie.

Prințul şi prințesa deveniră curând foarte buni prieteni.

După ce mai trecu o vreme, făcură nuntă mare şi trăiră fericiți până la adânci bătrâneți.

MICUL MEU SIPET CU *Povești* DE FRAȚII GRIMM

RAPUNZEL

BROSCOIUL FERMECAT

CROITORAȘUL CEL VITEAZ

ALBĂ-CA-ZĂPADA

RUMPELSTILTSKIN

OVALE